

عنوان مقاله:

جستاری بر تمایز دو رویکرد اساسی حاکم بر پدیدارشناسی-هرمونوتیک و ارتباط آن با معماری (متأثر از اندیشه های ادموند هوسرل و مارتین هایدگر)

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، محیط زیست و کشاورزی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مریم موسی زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، واحد تهران جنوب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

ژاله صابر نژاد - دکتری معماری، استادیار دانشکده معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

بیشتر مطالعاتی که به رابطه ی انسان و مکان میپردازد، ریشه در پدیدارشناسی دارد. چرا که این روش دریافت عمیق تری از موضوعات پیچیده در اختیار قرار میدهد و راه را برای دریافت حقیقت مکان می گشاید. این روش، روش خاص هایدگر است. او مکان را در نسبت با حقیقت وجود بررسی کرده است و با استفاده از روش خاص خود یعنی پدیدارشناسی هرمنوتیک، وجود آدمی را وجودی مکانمند معرفی میکند. به این ترتیب که اگر مکان را از او بگیریم چنان است که وجودش را از او گرفته ایم. مبنای نظری این مقاله براساس اندیشه ی مارتین هایدگر و هوسرل است. روش این مطالعه همچون موضوع آن پدیدارشناختی است و به توصیف پدیدارشناسی و تاثیر پدیدارشناسی بر هرمنوتیک و معماری در اندیشه هایدگر و هوسرل میپردازد و در ادامه ضمن معرفی روش پدیدارشناسی هایدگر که نقش به سزایی در فهم و ادراک عالم انسانی ایفا میکنند، به معرفی نگاه پدیدارشناسانه هوسرل و به تفکیک این دو رویکرد نیز میپردازد. یافته های این تحقیق نشان میدهد که رویکرد پدیدارشناسانه به معماری از منظر هایدگر رفع دوری و جهت گیری است و از منظر هوسرل به نابآگاهی و تصورات ذهنی از اثر معماری ختم میشود.

کلمات کلیدی:

پدیدارشناسی، هرمنوتیک، معماری، هوسرل، هایدگر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1170262>

